

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **J. Z .**, zastoupeného Mgr. Tomášem Jakubíkem, advokátem se sídlem Český Těšín, Havlíčkova 190/12, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2013, č. j. MSK 153683/2012, sp. zn. DSH/36968/2012/Slo, o **dopravním přestupku**,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Přeplatek soudního poplatku zaplaceného kolkovými známkami ve výši 1.000,- Kč **bude žalobci vrácen** z účtu Krajského soud v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17. 1. 2012, č. j. MSK 153683/2012, sp. zn. DSH/36968/2012/Slo žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Opavy ze dne 23. 10. 2012, sp. zn. 14314/2012/DOPR/CzP, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních

komunikacích podle ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) a dále podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 5. 6. 2012 v 8:59:41 hod. v obci Opava část Vlaštovičky na silnici I/11 směrem jízdy na Bruntál před přechodem pro chodce jako řidič vozidla Audi RZ X jel rychlostí nejméně 94 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h o 44 km/h. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 7.500,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu devíti měsíců. Současně byl žalobce zavázán zaplatit náklady správního řízení spojené s projednáním přestupku v paušální výši 1.000,- Kč ve smyslu ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu a poukázal na to, že žalovaný a též i správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházely také z nezákonně získaných, a tedy nepřipustných, důkazů. Tímto nezákonně získaným důkazem má být podle žalobce záznam (fotografie) z radarového měření, který pořídila policejní hlídka při stání neoznačeného policejního vozidla ve vzdálenosti menší než 30 metrů od označníku autobusové zastávky, tj. v místě, kde je stání všech – tedy i policejních – vozidel zakázáno podle ust. § 27 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Takto získaný klíčový důkaz, tj. záznam z radarového měření zachycující zadní část vozidla žalobce, byl získán nezákonně a byl proto pro účely dokazování v přestupkovém řízení nepřipustný.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 1. 2012, č. j. MSK 153683/2012, připojeným správním spisem žalovaného sp. zn. DSH/36968/2012/Slo, připojeným správním spisem Magistrátu města Opavy sp. zn. 14314/2012/DOPR a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 s. ř. s.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu Magistrátu města Opavy vzal v daném případě krajský soud za prokázáno následující:

- z oznámení přestupku ze dne 21. 6. 2012 a přiložené fotodokumentace, že žalobci byla dne 5. 6. 2012 v době kolem 8:59 hod. v obci Vlaštovičky ve směru jízdy od Opavy k obci Velké Heraldice, při řízení vozidla Audi Q7, RZ X naměřena rychlost jízdy nejméně 94 km/h v obci s nejvyšší povolenou rychlostí jízdy 50 km/h;
- z protokolu o ohledání ze dne 19. 9. 2012, že správní orgán provedl ohledání místa na silnici I/11 v obci Opava část Vlaštovičky;
- z protokolu o ústním jednání ze dne 19. 9. 2012, že mimo listinné důkazy byly též provedeny výslechy dvou svědků (zasahujících policistů). Oba svědci vypověděli, že dne 5. 6. 2012 prováděli v době od 8:00 hod měření rychlosti na silnici I/11 v obci Vlaštovičky pomocí měřícího zařízení RAMER 7CCD umístěného ve služebním osobním vozidle Škoda Fabia v civilním provedení, přičemž vozidlo bylo zaparkováno na autobusové zastávce tak, aby byla

měřena vozidla jedoucí od Opavy. Ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že řidičem služebního vozidla byl svědek nstržm. T. H.a radar obsluhoval svědek pprap. M. N.

Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17. 1. 2013.

Vzhledem k žalobní námitce, spočívající ve využití důkazu získaného v rozporu s právními předpisy při rozhodování správního orgánu I. stupně, se krajský soud nejprve zabýval otázkou obecné použitelnosti „nezákonně opatřeného důkazu“ a v předmětné věci dospěl k závěru, že správní orgány mohly využít výstupy z měřicího zařízení jakožto důkazního prostředku k prokázání žalobcovy viny, neboť policejní orgán žádným způsobem nezasáhl do práv žalobce a případný přestupek policie nemohl mít vliv na vypovídací hodnotu získaných důkazních prostředků jako takových, pročez krajský soud shledal tuto žalobní námitku jako nedůvodnou. Krajský soud se proto nemusel zabývat tím, zda se přestupku policista nebo oba policisté dopustili či nikoli. Žalobce v žalobě uvedl, shodně jako po celou dobu správního řízení, že z policejních záznamů a svědeckých výpovědí, plyne, že policejní hlídka při měření rychlosti vozidel umístila své služební vozidlo v rozporu s ust. § 27 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu tím, že zastavili služební vozidlo ve vzdálenosti kratší než 30 m před označením zastávky. Žalobce dále dovodil to, že pokud policie poruší právní předpis, aby získala důkaz proti pachateli dopravního přestupku, je takto opatřeny důkaz proti pachateli nepoužitelný, přičemž odkázal na čl. 2 odst. 3 Ústavy, neboť má za to, že státní moc v daném případě nebyla uplatněna v mezích a způsobem, který stanoví zákon. Správní orgány se s předmětnou námitkou pokusily vypořádat dvojím způsobem: (i) prvním argumentem bylo to, že policejní vozidlo mohlo stát i ve vzdálenosti větší než 30 m, jak shora naznačeno soud se touto otázkou nezabýval; (ii) druhý argument spočívá v tom, že tvrzené porušení zákona při měření by mohlo mít za následek nejvýše odpovědnost policisty za jednání, které má znaky přestupku, nikoli však neúčinnost takto opatřeného důkazu, přičemž žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2010, č. j. 58 Ca 46/2009-37. Krajský soud se ztotožňuje s podstatou druhé argumentace, kterou dále rozvádí. Zásadní rozdíl v současně posuzované věci a ve věci posuzované zdejší soudem pod sp. zn. 58Ca 46/2009 spočívá v tom, že v předchozí věci bylo měření provedeno tak, že policejní vozidlo překročilo nejvyšší povolenou rychlost jízdy, přičemž policii nebylo užito zvláštního výstražného světla podle ust. § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu, soudem bylo v uvedeném rozhodnutí dovozeno, že: „Výsledek měření rychlosti vozidla jedoucího rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřicím zařízením umístěným v policejním vozidle, které z důvodu změření této rychlosti muselo jet také rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, není nezákonně získaným důkazem. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je v takovém případě nezbytné k plnění úkolů Policie České republiky (§ 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu). Není přitom ani nezbytné, aby takové policejní vozidlo mělo zapnuta zvláštní výstražná světla modré barvy, neboť § 18 odst. 9 citovaného zákona je k § 41 odst. 1 téhož zákona, podle něhož se má výstražných světél užívat, v poměru speciality.“ V popisovaném případě tedy existovala speciální úprava dovolující policii překročit nejvyšší dovolenou rychlost i bez zapnutých výstražných světél, konkrétně ust. § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu, avšak v nyní posuzované věci takováto speciální úprava absentuje.

Krajský soud se tedy v této věci nemohl opřít o jednoznačnou zákonnou úpravu tak, jako ve věci vedené pod sp. zn. 58Ca 46/2009, přičemž při využití zásad teleologicko-systematického výkladu dospěl k závěru, že i za situace, kdy policie provádí kontrolu nejvyšší povolené rychlosti a při této činnosti svým jednáním některý z policistů naplňuje formální znaky přestupku pro porušení ust. § 27 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, může být takto opatřený důkaz (výstup z měřicího zařízení) použit jako podklad pro rozhodnutí správního orgánu proti pachateli přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Podle ust. § 124 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení. Policii je tedy na tomto místě zákonodárcem svěřena pravomoc výkonu dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků provozu (např. měřením rychlosti); účelem takového zmocnění je zajištění bezpečnosti všech účastníků silničního provozu a též plynulosti provozu jako takového, přičemž je tedy úkolem policie, aby v této oblasti preventivně působila např. kontrolou dodržování pravidel provozu. Ustanovením § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu je policistovi dovoleno nedodržet taxativně vymezené povinnosti jinak plynoucí ze zákona o silničním provozu, pokud je tak činěno při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností a za předpokladu užití zvláštního výstražného světla modré barvy, přičemž je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Smyslem této úpravy je, mimo jiné též, vložit policii do rukou určité nástroje, které jí napomohou při plnění její základní povinnosti podle výše citovaného ust. § 124 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž zákon na tomto místě předpokládá užití výstražných světel. Smyslem výstražných světel, již ze samé podstaty slova „výstražné světlo“, je dát někomu výstrahu, resp. informaci o tom, že se na silnici vyskytuje vozidlo, které „porušuje“ pravidla silničního provozu, tj. informovat jej o existenci nestandardní situace v provozu, čímž má dojít k minimalizaci následků porušení pravidel silničního provozu. Dále podle ust. § 27 odst. 1 písm. f) je, zjednodušeně řečeno, zakázáno zastavit a stát na zastávce tramvaje, autobusu a trolejbusu – jediným smyslem tohoto pravidla je zamezit ohrožení plynulosti hromadné dopravy tak, aby mohl řidič autobusu vjet a vyjet z prostoru určeného pro nástup a výstup cestujících (zastávky). Pokud se tedy spojí výše uvedené právní normy do jednoho logického celku, je povinnosti řidiče policejního vozidla dát informaci o tom, že porušuje zákaz stání na zastávce především řidiči vozidla hromadné dopravy tak, aby jej informoval o nestandardní situaci na zastávce, nikoli poskytovat informaci o své poloze všem účastníkům silničního provozu a informovat je o tom, že probíhá kontrola dodržování nejvyšší dovolené rychlosti. Už na tomto místě je tedy jasné, že ze strany policie nemohlo dojít k porušení zákona (i kdyby byla naplněna formální stránka přestupku spočívajícím v nedodržení zákazu zastavení a stání na zastávce), protože nelze ani uvažovat o „nezákonnosti získaného důkazu“, avšak soud považuje za vhodné na tomto místě uvést další závěry, které s předmětným sporem souvisí. Policie se takřka vždy, když provádí dohled na bezpečnost a dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, dostává do situace, kdy sama částečně porušuje zákon o silničním provozu, když tento zákon toto porušení předpokládá např. v ustanovení § 18 odst. 9 nebo § 41, avšak policie musí vždy poměřovat to, jestli svým jednáním nezpůsobuje větší ohrožení pro ostatní účastníky silničního provozu než to, které

způsobuje protiprávní jednání, kterému se svou činností pokouší zabránit; jinými slovy policii nelze tolerovat bezbřehé porušování pravidel silničního provozu, pokud ono porušení nesleduje legitimní cíl. V daném případě policie prováděla dohled tím, že kontrolovala dodržování nejvyšší povolené rychlosti v obci, když zvolila jako své stanoviště autobusovou zastávku, tedy místo, které je mimo jízdní pruh. Jednalo se o vhodné místo pro umístění vozidla, neboť policie vozidlem nezasahovala do vozovky a všem účastníkům nebyl ani omezen průjezd daným místem. Když tedy vedle sebe postavíme kontrolu dodržování nejvyšší povolené rychlosti v obci a potenciálně komplikovanější vjetí autobusu na zastávku, kdy se jedná o zásah policie do plynulosti dopravy takřka marginální, tak nutno konstatovat, že jednání policie bylo v souladu se zásadou proporcionality užitého postupu a sledovaného cíle.

Avšak ani v případě, že by shora uvedená argumentace neplatila, je nutné dodat, že přestupku pro porušení ust. § 27 odst. 1 písm. f) se může dopustit pouze řidič vozidla, který zastavil nebo stál u zastávky, kterým byl policista nstržm. T. H., kdežto měření prováděl pprap. M. N. Neexistuje tedy žádná souvislost mezi měřením rychlosti a případným porušením zákazu zastavení a stání u zastávky, když policista provádějící měření se popisovaného přestupku dopustit nemohl.

Krajský soud pro úplnost konstatuje, že v daném případě policie mohla nanejvýš porušit předpisy veřejného práva, které přímo nesouvisí s její činností, ale „pouze“ obecně upravují dopravní předpisy. Zásahu do práv žalobce se tedy policie mohla dopustit pouze co by účastníka provozu na pozemních komunikacích, avšak v žádném případě se nemohlo jednat o zásah do jeho základních práv. Soud vidí diametrální rozdíl mezi zásahem státní moci do základních práv člověka a zásahem do práv účastníků provozu na pozemních komunikacích. Ostatně správní soudy při své rozhodovací praxi dovodily, že i v případě zásahu do sféry osobnostních práv při získávání důkazu, lze tento důkaz využít za určitých podmínek jako podklad pro rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68: *„Jak již bylo výše naznačeno, v případech, kdy mezi pořizovatelem obrazového záznamu a subjektem, který je na něm zaznamenán, existuje horizontální vztah, nemusí ani případné porušení právních předpisů chránících osobnostní práva dotčeného subjektu vždy a nutně znamenat nepoužitelnost tohoto důkazního prostředku jako důkazu. V těchto případech proto bude nutné provést jistý test proporcionality, kdy na straně jedné bude uvažováno o legitimitě cíle, kterého má být prostřednictvím provedení tohoto důkazu dosaženo, na straně druhé musí být posouzena přiměřenost užitého postupu, a to vždy přísně individuálně.“*).

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o vrácení přeplatku soudního poplatku je odůvodněn ust. § 10 odst. 1 věty druhé a věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, a to písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 6. srpna 2015

JUDr. Petr Indráček
samosoudce